

ปาฏิหาริย์การขอโหลสิกรรม

สุวิไล บุญวัชชัย

P18008

ก่อนอื่นดิฉันขอขอบคุณสามีที่อนุญาตให้นำเรื่องนี้มาเล่า เพื่อเป็นแนวทางให้กับผู้ที่มีคู่ครองติดสุราหรืออบายมุขอื่นๆ ที่กำลังท้อแท้กับชีวิต ได้มีกำลังใจสู้ชีวิตต่อไป

ชีวิตของดิฉันตั้งแต่เล็กจนโต มีแต่ความสุขสบาย ได้รับความอบอุ่นจากคุณพ่อคุณแม่ ได้เรียนหนังสือในโรงเรียนดีๆจนจบการศึกษาในระดับปริญญาตรี หลังจากจบการศึกษาไม่นาน ก็ได้แต่งงานกับสามีซึ่งมีฐานะและพื้นฐานทางครอบครัวที่ใกล้เคียงกัน คุณพ่อของสามีมีกิจการค้าส่วนตัว เมื่อเข้าไปเป็นสมาชิกคนหนึ่งของครอบครัวสามี คุณพ่อคุณแม่และน้องสาวของสามีดีต่อดิฉันมาก สามีก็ช่วยกิจการค้าของคุณพ่อ

ชีวิตสมรสของดิฉันราบรื่น ขณะที่มียูกสาว ๓ คนที่น่ารัก (ลูกชายคนเล็กเกิดภายหลังวิกฤตการณ์ของครอบครัว) สามีเป็นคุณพ่อที่ดีของลูกๆ ไปไหนมาไหนจะไปทั้งครอบครัว วันหยุดส่วนใหญ่จะทำกิจกรรมร่วมกัน ไปเที่ยวต่างจังหวัด ไปเที่ยวสวนสนุก แต่ความสุขทางโลกเป็นความสุขที่ไม่ยั่งยืน มนุษย์ทุกคนไม่ว่าจะเกิดมารวยหรือจน ต้องมาใช้กรรมที่ทำได้ทั้งนั้น ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ดิฉันก็เช่นเดียวกัน หนีกรรมแห่งกรรมไม่พ้น เหตุการณ์ที่ทำให้ดิฉันเป็นทุกข์อยู่หลายปีเกิดขึ้นหลังจากแต่งงานประมาณ ๑๐ ปี สามีไปเข้าหุนทำการค้ากับเพื่อนๆ ตัวเขาไม่ได้เข้าไปบริหารแต่เป็นผู้ค้าประกันเงินกู้ให้กับบริษัท ทำไปได้ไม่นานก็เกิดขาดทุน ไม่มีใครเข้าไปรับผิดชอบ สามีดิฉันซึ่งเป็นผู้ค้าประกันเงินกู้จึงต้องเข้าไปสะสางหนี้สินทั้งหลาย

ชีวิตของดิฉันแปรเปลี่ยนไปชั่วข้ามคืน เพราะสามีต้องไปทำงานที่บริษัทใหม่
หน้าที่การงานที่เขาเคยรับผิดชอบอยู่ที่กิจการของคุณพ่อก็ต้องโอนให้ดิฉันดูแลแทน
ทั้งหมด ตอนกลางวันดิฉันต้องดูแลร้าน มีปัญหาเกี่ยวกับการค้าก็ต้องหาทางแก้ไขเอง
เพราะคุณพ่อป่วยเป็นโรคถุงลมโป่งพอง เข้าออกโรงพยาบาลเป็นประจำ ไม่สามารถ
เป็นที่ปรึกษาได้ ตอนกลางคืนก็ต้องดูแลลูกสาว ๓ คน และลูกชายคนเล็กซึ่งยังเล็กอยู่

เหตุการณ์ยิ่งเลวร้ายเข้าไปอีก เมื่อสามีดิฉันเข้าไปสะสมปัญหาต่างๆมากมาย
ในบริษัทใหม่ ความเครียดกับงานก็เพิ่มมากขึ้น เขาเริ่มดื่มเหล้าเพื่อให้หลับในตอน
กลางคืน จนกลายเป็นคนติดเหล้า ต้องดื่มทุกวัน เริ่มขาดสติและมีอารมณ์แปรปรวน
เป็นประจำ บ่อยครั้งที่เขาไปงานสังสรรค์และกลับบ้านดึก ดิฉันจะเป็นห่วงและไม่เข้านอน
จนกว่าเขาจะกลับมา โรคปวดหลังที่เคยเป็นมาก่อนก็รุมเร้าดิฉันหนักขึ้น ถึงกลับเดิน
ไม่ได้ต้องไปโรงพยาบาล ต้องทำกายภาพบำบัดเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ถึงจะหาย ดิฉัน
ได้แต่ทุกข์กายทุกข์ใจอยู่คนเดียว ทุกครั้งที่กลุ้มใจมาก ๆ ก็จะเข้าห้องพระ จุดธูปอธิษฐาน
ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยดิฉัน แม้จะสวดมนต์บทชินบัญชรคาถา เพื่อให้คลายทุกข์ ก็ยัง
ช่วยอะไรไม่ได้ เนื่องจากดิฉันไม่ทราบวิธีการสวดมนต์ที่ถูกต้อง และไม่เข้าใจว่าสวด
มนต์เพื่ออะไร ขณะที่ดิฉันแทบจะหมดอาลัยตายอยาก

อาจจะเป็นเพราะได้ทำบุญกุศลร่วมกับพี่สาวของดิฉัน อยู่มาวันหนึ่งพี่สาว
โทรศัพท์มาเล่าว่า ตั้งแต่ลูกๆเขาไปเรียนเมืองนอก เขาว่างมาก จึงหยิบหนังสือสวด
มนต์เล่มหนึ่งที่ได้จากงานศพของคนรู้จัก มาสวดทุกเย็นหลังเลิกงาน เป็นเวลาหลาย
เดือนแล้ว และรู้สึกที่ตัวเองใจเย็นลง จิตใจแจ่มใสขึ้น ตั้งแต่นั้นมาดิฉันก็หยิบหนังสือ
สวดมนต์ที่ได้รับจากงานศพเดียวกันมาสวดบ้าง (เป็นบทสวดมนต์เดียวกับที่หลวง
พ่อจรัญแนะนำให้สวด)

การสวดมนต์และแผ่เมตตาที่จะทำให้เป็นกิจวัตรประจำวันนั้น ทำได้ยากมาก เพราะการที่จะสำรวมกายสำรวมใจสวดมนต์ในตอนแรกๆ ต้องอดทนและฝืนใจตัวเอง อย่างมากๆ คนส่วนใหญ่รวมทั้งตัวดิฉันเองมักจะพูดว่าไม่มีเวลาสวดมนต์ ทำงานเหนื่อยทั้งวัน สวดมนต์ที่โรงวัดทุกที่ แต่อย่างที่เขาพูดว่า เมื่อใดมีทุกข์เมื่อนั้นก็จะพบ ธรรมะ เมื่อความทุกข์เพิ่มทวีคูณ ดิฉันก็พยายามหาทางขจัดทุกข์ให้เร็วที่สุด จากที่เคย สวดบทง่ายๆและไม่เคยแผ่บทเมตตา ในช่วงแรกๆก็ได้เริ่มสวดบทพาหุเมหาคา บท พุทธคุณ (อายุของตัวเองบวกหนึ่งจบ) พร้อมทั้งอธิษฐานกรรมและแผ่เมตตาทุกครั้ง อานิสงส์จากการสวดมนต์ ทำให้ดิฉันมีสติอยู่กับตัวเองมากขึ้นและคลายจากความ ทุกข์ความกังวลเกี่ยวกับสามีลงมาก แต่ที่น่าอัศจรรย์คือ อานิสงส์จากการสวดมนต์ ทำให้ดิฉันได้พบวิธีการปฏิบัติธรรมเพื่อเจริญสติเป็นขั้นเป็นตอนเหมือนกับธรรมะจัดสรร ให้

หลังจากได้สวดมนต์ไม่นาน พี่สาวของดิฉันก็ได้นำหนังสือเล่มหนึ่งชื่อ **“สัตว์ โลกยอมเป็นไปตามกรรม”** ของคุณสุทัสสา อ่อนค้อม มาให้อ่าน มีหลายอย่าง ในหนังสือเล่มนั้นที่เป็นพลังผลักดันให้ดิฉันเฝ้ามองหาความรู้ทางธรรมะมากขึ้น ความ ศรัทธาต่อหลวงพ่ोजรัญจากหนังสือเล่มดังกล่าว ทำให้พี่สาวและดิฉันขับรถไปที่วัด อัมพวันเพื่อฟังธรรมะจากหลวงพ่อดโดยตรง ทุกครั้งที่ได้ฟังธรรมจากท่าน ดิฉันจะนำคำ สอนจากท่านมาประยุกต์ใช้กับชีวิตตัวเอง ดิฉันเริ่มมอง ตัวเองและแก้ไขสิ่งที่ตัวเอง บกพร่อง ซึ่งแต่ก่อนมักจะโทษว่าปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเป็นเพราะคนอื่นทำมากกว่า โดยเฉพาะปัญหาสามีติดเหล้า จะโทษว่าเป็นเพราะเขาที่ทำให้เราเป็นทุกข์ และจะ โกรธเขาทุกครั้งที่เห็นเขาดื่มเหล้า แต่หลังจากได้สวดมนต์ปฏิบัติธรรม และฟังธรรม จากหลวงพ่อก็ทำให้ดิฉันอยู่กับตัวเองมากขึ้น กลับมองปัญหาที่เกิดขึ้นว่า คงเป็นกฎ แห่งกรรมที่เราทำไว้ในชาติที่แล้ว จึงต้องมาประสบปัญหาเช่นนี้ ฉะนั้นเราควรอดทนใช้ กรรมที่เราทำไว้ในอดีตอย่างมีสติ และไม่ควรมีกรรมใหม่ที่ไม่ดีในปัจจุบัน ดิฉันได้

เริ่มต้นโดยขอโทษกรรมจากสามี และขอโทษกรรมให้เขาเช่นกัน ไม่รื้อฟื้นสิ่งที่ไม่ดีในอดีต ปรับปรุงตัวเอง ลดทิวู พุดจาตีๆกับเขา ไม่เอ่ยถึงเรื่องที่จะให้เขาเลิกเหล้า หลังจากที่ดีฉันปรับปรุงแก้ไขตัวเองไม่นาน สามีของดิฉันก็ค่อยๆลดการดื่มเหล้าลง จนถึงขณะนี้เขาเลิกดื่มแล้วและกลับมาเป็นคุณพ่อที่ดีของลูกๆ และเป็นสามีที่ดีของดิฉัน

การปฏิบัติธรรมนอกจากทำให้ดิฉันมีชีวิตครอบครัวที่ดีขึ้นแล้ว ยังทำให้ดิฉันได้ระลึกถึงกรรมที่ได้ทำไว้กับผีเสื้อเมื่อ ๓๐ ปีที่แล้ว ดิฉันได้จับผีเสื้อมา ๔ ตัว และให้เพื่อนคนหนึ่งฉีดยากลางหลังทุกตัวเพื่อสตัฟไว้ส่งครูในวิชาชีววะ แต่หลังจากนั้นไม่นาน ดิฉันก็ฝันเห็นผีเสื้อยักษ์ตัวใหญ่บินเข้ามาหาดิฉันเพื่อจะมาทำร้าย จนดิฉันตกใจตื่น โดยไม่ทราบว่าเป็นความอาฆาตแค้นที่ผีเสื้อเหล่านั้นมีต่อดิฉัน จนกลายเป็นกรรมที่ดีฉันต้องชดใช้เวลานานถึง ๑๐ ปี กับอาการปวดหลัง ที่ต้องทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส ทุกครั้งที่ปวดหลังดิฉันจะเดินไม่ได้ จะนั่งจะนอนก็ทรมานไปหมด กว่าที่ดีขึ้นก็ต้องทำกายภาพบำบัดเป็นเวลา ๑ สัปดาห์ จนกระทั่งได้มานั่งกรรมฐาน จึงระลึกได้ว่า ที่ปวดหลังมาเป็นเวลา ๑๐ ปีนั้นเป็นเพราะกฎแห่งกรรมที่ทำไว้กับผีเสื้อ ดิฉันจึงขอโทษกรรมและแผ่เมตตาให้กับผีเสื้อเหล่านั้น หลังจากนั่งกรรมฐานติดต่อกันเป็นเวลาหลายเดือน ในที่สุดพวกเขาก็ยอมขอโทษให้กับดิฉัน เพราะอาการปวดหลังของดิฉันได้หายเป็นปลิดทิ้งตั้งแต่ตอนนั้นเป็นเวลา ๔ ปีแล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นเหมือนปาฏิหาริย์ที่เกิดจากการขอโทษกรรมโดยการเจริญกรรมฐาน

ดิฉันขอสรุปว่า ปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นในชีวิตของเรามีทางออกที่ดีได้ ถ้าเรายอมลดทิวูลง มองดูตัวเองก่อนเพื่อแก้ไขความบกพร่อง ให้อภัยและขอโทษกรรมผู้อื่น เรื่องในอดีตอย่าไปรื้อฟื้น ขอให้ตั้งใจเพื่อแก้ไขปัญหาในปัจจุบันการที่จะทำเช่นนั้นได้ ก็โดยการเจริญกรรมฐานเท่านั้น จากประสบการณ์ชีวิตของดิฉันเอง การที่จะได้

ของดีมักจะมีอุปสรรค ขอให้อดทน เริ่มจากสวดมนต์ อโหสิกรรม และแผ่เมตตาทุกวัน แล้วธรรมะก็จะจัดสรรเป็นขั้นเป็นตอนให้ได้มีโอกาสเจริญกรรมฐานในที่สุดถึงแม้ต้องต่อสู้กับตัวเองและใช้ความอดทนอย่างสูงเพื่อทำให้เป็นกิจวัตร แต่พอทำได้แล้วจะรู้สึกไม่ยากเลย และจะพบแต่สิ่งดี ๆ ที่รู้ได้เฉพาะตนจริงๆ (ปัจจุังตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ)